

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 676/2023
05.09.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Милене Рашић и Александра Степановића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Милоша Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 1086/22 од 02.12.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 78/23 од 22.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 05.09.2023. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Милоша Марковића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду К 1086/22 од 02.12.2022. године и Вишег суда у Београду Кж1 78/23 од 22.02.2023. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду К 1086/22 од 02.12.2022. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, за које му је утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и због два кривична дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, за која су уврђене казне затвора у трајању од по шест месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју се, на основу члана 63. КЗ, урачунава време проведено у притвору од 21.11.2021. године до упућивања окривљеног у Завод за извршење кривичних санкција. На основу члана 87. КЗ, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета ближе означених у изреци пресуде. Окривљени је на основу члана 264. став 4. ЗКП, ослобођен дужности надокнаде трошкова кривичног поступка и паушала.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 78/23 од 22.02.2023. године, одбијене су као неосноване жалбе Другог основног јавног тужиоца у Београду и бранилаца окривљеног, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Милош Марковић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд побијане правноснажне пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду, али другом судији појединцу, на поновно суђење или да исте преиначи, тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе да је извршио предметна кривична дела.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, у складу са одредбом члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости указује да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по закону не може заснивати. Као незаконит доказ бранилац најпре означава записник о претресању стана и других просторија ПУ за Град Београд, УКП Друго одељење од 21.11.2021. године, истичући да је претрес стана, супротно одредби члана 156. став 1. ЗКП, започет без претходно предате наредбе судије за претходни поступак Првог основног суда у Београду Кпп пов.621/21 од 17.11.2021. године. Према наводима захтева полицијски службеници су претходно окривљеног лишили слободе, потом га одвели у стан и започели претресање стана пре него што је обезбеђена наредба суда, коју је накнадно донео полицијски службеник ББ (на чије име је наредба и издата), када је по позиву колеге ВВ, дошао на претрес стана. Како је окривљени пре радње претресања лишен слободе и да се стога није претпостављао било какав отпор, по ставу одбране, нису били испуњени услови из члана 156. став 3. ЗКП, да се претресању приступи без претходне предаје наредбе. Одредба члана 156. ЗКП, је, по ставу одбране, повређена и тиме, што су сведоци претреса ГГ и ДД, за време претреса, стајале у ходнику стана и нису виделе где су пронађени привремено одузети предмети. Бранилац у захтеву, даље, указује и да је потврда о привремено одузетим предметима од окривљеног, такође, незаконит доказ из разлога што је потпис окривљеног прибављен употребом физичке силе од стране полицијских службеника и што у истој, супротно одредби члана 150. ЗКП, није наведено место где су предмети пронађени.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, Врховни суд оцењује као неосноване, из следећих разлога:

Из списка предмета произлази да је судија за претходни поступак Првог основног суда у Београду дана 17.11.2021. године, донео наредбу Кпп. Пов. 621/21 од 17.11.2021. године да се изврши претресање стана и других просторија у Београду, ул. ... бр. ..., које користи окривљени АА, коју наредбу је окривљени примио дана 21.11.2021. године. Из записника о претресању стана и других просторија ПУ за Град Београд, УКП Друго одељење од 21.11.2021. године произлази да је цитирана наредба

суда пре почетка претресања предата окривљеном АА, уз позив да добровољно преда предмете, који се траже, при чему је исти поучен да има право да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресању, а чије присуство окривљени није захтевао, што је све и констатовано на записнику. Претресање стана обављено је у присуству два пунолетна грађанина у својству сведока и то ГГ и ДД, који су, према констатацији на записнику, поучени о њиховој улози током спровођења претресања и исти су уз овлашћена службена лица ПУ за Град Београд, као и окривљеног АА, потписали записник, без примедби.

Сходно наведеном, Врховни суд налази да је претресање стана и других просторија, у конкретном случају у свему извршено у складу са одредбама члана 155, 156. и 157. ЗКП, којима су прописане претпоставке и поступак спровођења ове доказне радње. Конкретно, није повређена одредба члана 151. став 1. ЗКП, с обзиром да је наредба о претресању стана и других просторија, у складу са овом одредбом, пре почетка претресања предата окривљеном АА, што су у својим исказима навела и овлашћена службена лица полиције ББ и ЂЂ, саслушани у својству сведока на главном претресу, тако да насупротив наводима захтева браниоца окривљеног претресања стана и других просторија није започето без претходно предате наредбе. Поред изнетог, није повређена ни одредба члана 156. став 7. ЗКП, с обзиром да су сведоци ГГ и ДД, присуствовали претресању стана и других просторија као пунолетни грађани у својству сведока, којом приликом су поучени о својој улози приликом вршења претресања, а како је све то и констатовано у самом записнику.

Стога је по оцени овога суда, записник о претресању стана и других просторија ПУ за Град Београд, УКП Друго одељење од 21.11.2021. године законит доказ на коме се пресуда, у смислу одредаба ЗКП могла заснивати, па су супротни наводи захтева оцењени као неосновани.

Имајући у виду да записник о претресању стана и других просторија ПУ за Град Београд, УКП Друго одељење од 21.11.2021. године не представља незаконит доказ на коме се пресуда није могла заснивати, то ни потврда о привремено одузетим предметима од истог датума, која проистиче из истог и сачињена у складу са одредбама члана 147. и 150. ЗКП, уз назначење места где су предмети пронађени, не представља незаконит доказ.

Из изнетих разлога, Врховни суд је оценио као неосноване наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Образлажући незаконитост потврде о привремено одузетим предметима бранилац, у преосталом делу, оспорава чињенице и околности везане за њено потписивање од стране окривљеног и тако указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП, која није дозвољен разлог због којег окривљени у смислу члана 485. став 4. ЗКП, преко браниоца може поднети овај ванредни правни лек, због чега изнети наводи захтева браниоца окривљеног нису били предмет оцене Врховног суда у овом поступку.

Поред изнетог, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи и то да је у погледу кривичног дела ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру на утврђено чињенично стање у правноснажној одлуци погрешно примењен закон са образложењем да је тужилаштво заступало тезу да је окривљени у конкретном случају поступао са директним умишљајем, за коју није понудило доказе, из ког разлога побиијаном

пресудом овај субјективни елемент кривичног дела није на несумњив начин утврђен. У вези са тим бранилац окривљеног истиче да из диспозитива оптужног предлога и изреке правноснажне пресуде произлази да је окривљени критичном приликом када му је полиција зазвонила на врата у 00,35 увече, изашао на трем куће са предметом налик пиштољу који је држао у руци упитавши: „Ко је то“, док полицајци стоје иза оgrade, при чему нису имали капе, а униформе им се нису виделе, па пошто су се легитимисали окривљени је ушао у кућу и исту напустио са задње стране, што, по ставу одбране, говори у прилог томе да окривљени није знао да је реч о полицији и да самим тим није имао формиран умишљај да ремети – омета рад полиције, односно умишљај усмерен на извршење предметног кривичног дела. Имајући у виду наведено, бранилац сматра да утврђено чињенично стање упућује на закључак да окривљени није поступао са директним умишљајем и да стога није ни могао бити осуђен за умишљајно кривично дело.

По налажењу овога суда бранилац окривљеног, иако у захтеву истиче да је на утврђено чињенично стање погрешно примењен закон, што би представљало повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, која је законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца, изнетим наводима оспорава оцену доказа од стране суда, износећи сопствено виђење догађаја и своје чињеничне закључке, другачије од утврђених у побијаној правноснажној пресуди, на којима заснива став о непостојању директног умишљаја код окривљеног као субјективног обележја предметног кривичног дела и на тај начин указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП.

Бранилац у захтеву истиче и то да су у пресуди изостали јасни разлози, односно адекватно образложење на основу којег би суд уверио осуђено лице да је свестрано и правилно размотрио чињенично стање, којим наводима, по оцени овог суда, одбрана указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени односно његов бранилац, сходно правима која има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 440. и члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, то је Врховни суд захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу, оценио као недозвољен.

Према наводима захтева, закон је погрешно примењен у односу на кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, тиме што је правноснажном пресудом утврђено да је окривљени намеравао да неутврђеног дана у временском периоду од 04.11.2018. године до 21.11.2021. године, употреби лажне исправе као праве, што упућује на закључак да је окривљени оглашен кривим и осуђен за продужено кривично дело фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ (члан 61. КЗ), иако примена тог института код овог кривичног дела није могућа. Врховни суд изнете наводе захтева браниоца окривљеног није могао ценити у овом поступку, будући да је окривљени оглашен кривим због два кривична дела фалсификовање исправе из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ извршена у стицају, а не за једно продужено кривично дело из члана 355. став 2. у вези става 1. КЗ, како то бранилац у захтеву погрешно наводи.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић